

PREMENENIE PÁNA (2. pôstna nedeľa)

Ježiš vzal so sebou Petra, Jakuba a jeho brata Jána a vyviedol ich na vysoký vrch do samoty. Tam sa pred nimi premenil: tvár mu zažiarila s'a slnko a odev mu zbelel ako svetlo. Vtom sa im zjavil Mojžiš a Eliáš a rozprávali sa s ním. Vtedy Peter povedal Ježišovi: „Pane, dobre je nám tu. Ak chceš, urobím tu tri stánky: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi.“ Kým ešte hovoril, zahalil ich jasný oblak a z oblaku zaznel hlas: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zalúbenie; počúvajte ho.“ Keď to učeníci počuli, padli na tvár a veľmi sa báli. No pristúpil k nim Ježiš, dotkol sa ich a povedal im: „Vstaňte a nebojte sa!“ A keď zdvihli oči, nevideli nikoho, iba Ježiša. Keď zostupovali z vrchu, Ježiš im prikázal: „Nikomuhovorte o tomto videní, kým Syn človeka nevstane z mŕtvych.“ (Mt 17, 1-9)

Život Mojžiša aj Eliáša, podobne ako život Ježiša, sú spojené s významnými vrchmi. Mojžiš sa stretol s Bohom na hore Sinaj. Oblak na Sinaji je tmavý. Oblak na hore Tábor je naopak oblakom svetla. To symbolizuje, že Mojžišov zákon bol iba tieňom tej novosti, ktorá sa otvorene zjavila v Kristovi. Eliášovi sa zjavil Boh na hore Horeb v nehostinnej púšti. Púšť charakterizuje stav ľudskej duše, ktorá potrebuje Boha. Eliáš chce zomrieť, už je unavený zo svojho národa, neverného Bohu. Tu, na Horebe, k nemu v tichom šume a vánku prichádza Boh. Tie symbolizujú, že je opäť poslaný do života, k ľuďom, kde má svoje poslanie aj naďalej uskutočňovať trpezlivo, krok za krokom.

Ježiš sa na hore Tábor s Mojžišom a Eliášom zhovára, „rozumie si“ s nimi, čo dosvedčuje, že jeho učenie a dielo sú v súlade so Starým zákonom. Odchod Mojžiša a Eliáša symbolizujú stiahnutie sa Zákona a Prorokov do úzadia, aby sa dostal k slovu zákon Nový.

Ježišova tvár žiari svetlom. Nejde o svetlo fyzické. Ako svetlo sa Boh v mimoriadnom zážitku ukázal vnímaniu učeníkov. Podobne keď sa Boh zjavil Mojžišovi v horiacom kríku, reálne nešlo o krik, ktorý horí. Alebo keď Boh putoval s Izraelitami v oblačnom a ohnivom stĺpe, nešlo o oblak fyzický. Týmito metaforami autor biblického textu znázornil prítomnosť Boha. Aj svetlo, o ktorom píše Skutky apoštolov pri Pavlovom obrátení, len symbolicky vyjadruje novosť Pavlovho poznania Krista.

Keď Peter hovorí Ježišovi: „Dobre nám je tu, postavme si tu tri stany“, túži predĺžiť trvanie príjemnej chvíle. Z jeho slov opäť zaznieva pokušenie, úsilie udržať si Ježiša na hore Tábor. Snahu presvedčiť ho, aby do Jeruzalema nešiel. Petrov postoj je postojom nezrelého kresťana, ktorý sa chce navždy zmocniť nádhernej chvíle s Pánom. O kríži nechce počuť. Je to stále sa opakujúci omyl a pokušenie – hľadať Boha len pre pôžitok z jeho blízkosti. V skutočnosti udalosť Pánovho premenenia mala učeníkov pripraviť na veľkonočné udalosti. Svätý Teofylakt slová Otca z hory Tábor parafrázuje takto: „Toto je môj milovaný syn, ... poslúchajte ho a verte mu aj vtedy, keď ho budú pribíjať na kríž.“

Je pravda, že človek pre posilnenie svojej viery potrebuje aj zážitky Božej moci a slávy. Ale nepotrebuje ich stále viac. Veľa duchovných zážitkov nám dokonca môže v našom vzťahu k Bohu viac uškodiť než ho posilniť. Pre človeka je veľmi ťažké zniesť

priamu Božiu prítomnosť. Veľmi dobre to poznali Izraeliti na púšti, ktorí prosili Mojžiša, aby hovoril s Bohom namiesto nich. Priamy rozhovor pre nich znamenal neznesiteľnú ťarchu duchovnej zodpovednosti. Ešte neboli zrelí vo viere, aby zniesli Božiu blízkosť v takej miere. „*Nech nehovorí s nami Boh osobne, aby sme nezomreli,*“ prosili. (Ex 20, 19) Aj prorok Izaiáš sa pýta: „*Kto z nás môže bývať pri stravujúcom ohni?*“ (Iz 33, 14) Podobne i my by sme mali byť z Božej skrytosti skôr vďační než sklamaní.